

ŠIMUNE, IMAM TI NEŠTO REĆI

11. nedjelja kroz godinu, C

Zgoda iz današnjeg evanđelja je puna obrata, baš kao neki uspjeti kazališni komad. Bilo bi doista prekrasno da smo mogli biti svjedoci onoga što se dogodilo u kući farizeja Šimuna ili da je to netko uspio snimiti današnjom tehnikom, pa da zajedno promotrimo što se zbilo. Međutim tko nam brani da se duhom prenesemo onamo? Pa, pođimo.

Šimun je farizej. Prema ondašnjem shvaćanju - pravednik. Doista, naizvan se farizejima i nije imalo što prigovoriti. Svojski su se trudili ispunjavati Zakon i propise. A bilo ih je veoma mnogo. I eto, tko zna zašto, Šimun poziva Isusa na objed. Možda je jednostavno htio čuti što to propovijeda Isus iz Nazareta o kojem je toliko slušao. Možda ga je htio iskušati. A možda je u Šimunu bio i plamičak želje da doista u svjetlu Božje riječi preispita svoj život.

I onda - o suprotnosti! - dolazi žena, općepoznata bludnica u gradu. Klekne do Isusovim nogu (u ono se vrijeme ležalo za stolom), i počne mu suzama prati noge, otirati svojom kosom i pomazivati pomašću. Što je previše - previše je, pomislio je Šimun. Da je taj Isus stvarno prorok znao bi tko je ta žena i ne bi dopustio da ga takva osoba pomazuje.

Znajući što Šimun misli, Isus reče: „Šimune, imam ti nešto reći.“ I onda mu protumači kako je ta žena, istina, bila grešnica, ali je pokazala puno puno ljubavi, pa joj je zato sve oprosteno. On, Šimun, naprotiv, nije pokazao ni osnovnu pristojnost: nije dao Isusu oprati noge niti mu glave pomazati, što je u ono vrijeme bila stvar dobrog odgoja i smisla za pravila gostoprinstva. Šimun je u ime zakona toliko toga činio, a pritom zanemario ono osnovno: ljubav, poštovanja, milosrđe... I evo Šimuna postidena, a žene oslobođene. Doista, što je to Šimunu trebalo?

Zar ne da se i meni to jednom dogodilo ili bi mi se trebalo dogoditi? Isus se naime i meni obraća govoreći: „Imam ti nešto reći.“ I onda slušamo iz njegovih usta nešto što je bitno i osnovno, a što smo dopustili da malo po malo u nama umre.

Primjera ima. Kako li sam nekad bio revan u molitvi, kako li sam se trudio sudjelovati u misi. Što je sada s time? „Imam ti nešto reći.“ Bilo mi je posve razumljivo da imam vremena za svoje najbliže, za čovjeka kojemu je potrebna moja pozornost, moje vrijeme. Znao sam biti čovjeku čovjek, znao sam biti „oruđe Kristove ljubavi.“ A danas? „Imam ti nešto reći.“

Ne uviđam li kako se u meni još nije ustalilo ono što je bitno i osnovno: ljubiti Boga i bližnjega jednostavno, predano i bez sitničarenja. Ako sam to ostavio po strani, što mi onda preostaje? Ne odnosi li se u tome smislu i na mene prijekor upućen Crkvi u Efezu: „Postojan si, podnio si za ime moje i nisi smalaksao. Ali imam protiv tebe: prvu si ljubav svoju ostavio“ (Otk, 2,3-4).

Ako tako smijem reći, ovo je evanđelje za nas koji se držimo „ispravnima“, „na svome mjestu“, „pravednima“, „pravim kršćanima“, onima koji „sve obavljaju“. Zamislimo se na trenutak. Svakom pojedinom od nas danas Isus progovara: „Imam ti nešto reći.“ Što mi to Gospodin danas želi reći? Što je to što je odavno u meni trulo, loše, nedostatno, nekršćansko? Ostanimo na trenutak i zamolimo Gospodina da nam pošalje svoga Duha da to uočimo te da to onda njegovom pomoću i promijenimo. Zvonko Pažin